

ת"פ 52194/12/20 - מדינת ישראל נגד חאלד סלאחאת

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 52194-12-20 מדינת ישראל נ' סלאחאת

תיק חיצוני: 543407/2019

4.7.2022

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

המאשימה

נגד

הנאשם

בא-כוח המאשימה: עו"ד אילן אקוקה (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

בא-כוח הנאשם: עו"ד מוסטפא יחיא

החלטה

עניינה של החלטה זו הוא בקשת ההגנה בדיון מיום 3.7.2022 (אתמול) לזכות את הנאשם מן האשמה, מאחר שלמרות התייצבותו לדיונים רבים מאז הגשת כתב האישום, עד היום לא נשמעו שני עדי התביעה היחידים שיש צורך בשמיעתם.

כפי שיתואר בהמשך הדברים, אי התייצבות העדים לדיון היום, נבע ממחדלה של המאשימה. עם זאת, למרות העובדה שעל-פי פסיקת בית המשפט העליון (כפי שתובא בהמשך הדברים), בנסיבות אלו היה מקום לקבל את בקשת ההגנה, להורות על מחיקת כתב האישום ועל זיכוי הנאשם, ראיתי לנכון לאפשר לבא-כוח המאשימה עוד הזדמנות אחת לפעול להבאת העדים.

רקע - עיקרי ההליכים

2. כתב האישום, שעליו חתום בא-כוח המאשימה, עו"ד אילן אקוקה, הוגש ביום 23.12.2020 ועל-פיו מואשם הנאשם בעבירת נשיאת נשק ותחמושת ובעבירת החזקת נשק ותחמושת (סעיף 144(ב) וסעיף 144(א)), בהתאמה, בחוק העונשין, התשל"ז-1977).

על-פי הנטען, בתקופה שקדמה ליום 15.12.2019 - שנה קודם להגשת כתב האישום - החזיק הנאשם בנשק מאולתר, במחסנית עם כדורים ובקופסה עם כדורים נוספים. נטען כי במועד זה הגיע הנאשם אל ביתו של אחיו מוחמד ומסר לאשתו תיק שחור שבו הנשק, המחסנית וקופסת הכדורים.

3. למרות העובדה שבדרך כלל נאשמים המואשמים בעבירות נשק עצורים בעת הגשת כתב האישום ואף מתבקש מעצורם עד תום ההליכים, במקרה הנדון הנאשם לא היה עצור ואף לא התבקש מעצרו. עוד נקדים ונאמר, כי על-פי טענותיו של בא-כוח הנאשם לאורך כל ההליך הנדון, למאשימה ישנם קשיים ראיתיים ממשיים בהליך זה. זאת לטענתו, מאחר שהנשק לא נתפס ברשות הנאשם, אלא בביתו של אחיו; בדיקות פורנזיות שנעשו (ט"א ודנ"א) לא מצאו ממצאים הקושרים את הנאשם אל התיק או אל הנשק; למרות קיומן של מצלמות אבטחה סביב ביתו של האח, אין תיעוד להגעת

הנאשם אל ביתו; אין אף לא ראייה אובייקטיבית אחת נגד הנאשם; הראיות היחידות נגד הנאשם הן עדויותיהם של אחיו של הנאשם ושל אשתו של האח, שבביתם נתפס הנשק, שהם מסוכסכים עמו ושעל-פי טענת בא-כוח הנאשם וכלשונם, הם "שקרנים" (להלן - **עדי התביעה**).

4. הליך זה נדון תחילה לפני מותב אחר (כבוד השופטת ר' פרידמן-פלדמן). בהחלטה מיום 31.1.2020 נקבע כי קריאת כתב האישום תתקיים ביום 25.1.2021. לבקשת בא-כוח המאשימה, דיון זה נדחה ליום 21.2.2021 בשל מגבלות שהיו אותה עת לנוכח מגפת הקורונה. במועד זה קרא בית המשפט לנאשם את כתב האישום (בעזרת מתורגמת בית המשפט), לבקשתו, מונה לו סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית ונקבע כי התשובה לאישום תינתן בדיון שנקבע ליום 8.4.2021.

בא-כוח הנאשם מונה לייצג את הנאשם עוד ביום 23.2.2021, אך לפי דבריו בדיון מיום 8.4.2021, רק יום קודם לדיון זה קיבל מהמאשימה את חומר החקירה. הוא קרא אותו, אך לא הספיק לצפות בחומר החקירה המוקלט ולכן ביקש לדחות את מתן התשובה לאישום. לבקשתו נקבע כי התשובה לאישום תינתן בדיון שנקבע ליום 6.5.2021, שבו גם יתקיים דיון לפי סעיף 144 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - **חוק סדר הדין הפלילי**), אשר נועד לנסות להגיע להסכמות בעניין עובדות וראיות.

5. בדיון מיום 6.5.2021 **כפר הנאשם בעובדות כתב האישום**. תמצית טענת ההגנה היא כי הנאשם לא ידע דבר על אודות התיק והנשק שנמצאו בביתו של אחיו. לטענתו, בשל סכסוך משפחתי, אחיו ואשתו מתנכלים לו ומעלילים עליו כי הנשק שלו. כפי שכבר הוזכר וכפי שטען בא-כוח הנאשם בהזדמנויות שונות בהמשך שמיעת ההליך הנדון, הראיות היחידות שיש למאשימה הן עדויות האח ואשתו, אשר לטענתו וכלשונם, הם "שקרנים".

מאחר שהוגשה תעודת חיסיון בעניין מידע מודיעיני, הודיע בא-כוח הנאשם כי בכוונתו להגיש עתירה לגילוי ראייה חסויה ולשם הגשתה ביקש ארכה קצרה. לאחר שנאמר לבאי-כוח הצדדים כי שמיעת ההוכחות תהיה לפני מותב אחר, נקבע כי העתירה תישמע לפני המותב שלפניו נדון הליך זה אותה עת (כבוד השופטת ר' פרידמן-פלדמן). העתירה הוגשה ביום 20.5.2021, נדונה ביום 6.6.2021 ונדחתה בהחלטה ממועד זה.

ביום 13.6.2021 הועבר הליך זה להמשך שמיעתו לפניי ובמועד זה נקבע דיון ביום 13.7.2021.

6. בדיון מיום 13.7.2021 חזר בא-כוח הנאשם על כפירת הנאשם בעובדות כתב האישום, הודיע על הסכמתו להגשת תיק מוצגים, בכפוף לכך שהמאשימה תעביר לעיונו את המוצגים שבכוונתה להגיש וכן הודיע כי הוא מבקש להזמין רק את עדי התביעה 1 ו-2 (האח ואשתו).

בהתחשב בכך שהיה זה ערב פגרת בתי המשפט ובכך שכזכור, בחודש ספטמבר 2021 כמעט לא היו ימי דיונים (בשל החגים החלים בחודש תשרי), נקבע כי תיק המוצגים המוסכם יוגש לכל המאוחר עד יום 10.11.2021. אף הודגש כי על שני הצדדים לפעול כך שתיק המוצגים יוגש במועד. עוד נקבע, כי כל העדים - פרשת תביעה (שני עדי התביעה) ופרשת

ההגנה (עדות הנאשם) - יישמעו ביום 19.12.2021. לשם ייעול הדיון, הוזמנה הקלטה של פרוטוקול הדיון.

7. ביום 10.11.2021, המועד שנקבע להגשת תיק המוצגים, בשעות אחר הצהריים, הגיש בא-כוח המאשימה בקשה לדחיית הגשתו ליום 17.11.2021. בהחלטה מאותו יום (10.11.2021) נקבע כי מועד הגשת תיק המוצגים נקבע **ארבעה חודשים קודם לכן** וכי הבקשה נדחת. למרות זאת, בהתעלם מההחלטה שניתנה, תיק המוצגים הוגש רק בחלוף שבוע, ביום 17.11.2021.

בהחלטה מיום 18.11.2021 תהיתי מדוע לא הוגשו הודעות הנאשם במסגרת תיק המוצגים, למרות ההסכמה להגשתן ולפיכך נקבע כי יוגשו עד יום 23.11.2021. בא-כוח המאשימה התעלם מהחלטה זו ולפיכך ניתנה תזכורת בהחלטה מיום 24.11.2021. בעקבותיה, הוגשה הודעת בא-כוח המאשימה מיום 25.11.2021 שבה הופנתה תשומת לבי לכך שהודעת הנאשם הוגשה (ת/9). בהחלטה מאותו יום, התנצלתי על כך שראיה זו נעלמה מעיניי וכן נקבע כי ההחלטות האחרונות (מיום 18.11.2021 ומיום 25.11.2021) מבטלות.

8. עדי התביעה לא התייצבו לשיבת ההוכחות שנקבעה ליום 19.12.2021. מדברי בא-כוח המאשימה, עלה כי **עוד קודם לדיון הוא ידע שהם לא יתייצבו**. לפי דבריו, ניסיון הזמנתם באמצעות שיחת טלפון לא הצליח ולכן ביקש להזמין באמצעות המשטרה, אך הוא אפילו לא ידע אם המשטרה אמנם המציאה לעדים את ההזמנות ולכן ביקש "הזמנות נוספת לזמן את העדים".

למרות העובדה שבא-כוח המאשימה ידע מראש שעדי התביעה לא יתייצבו, הוא לא ביקש **מראש** לדחות את הדיון ובכך הביא בפועל לבזבז יום דיונים.

בשל טענות שונות של בא-כוח הנאשם בעניין תיק המוצגים, נקבע כי המוצגים שהוגשו כפופים לטענות קבילות ומשקל. כמו כן, כדי להימנע מבזבז יום דיונים נוסף, נקבעה ישיבת תזכורת במעמד העדים ביום 13.1.2022 וכן נקבע כי על בא-כוח המאשימה לוודא את התייצבותם למועד זה.

עדי התביעה לא התייצבו ביום 13.1.2022. מאחר שבא-כוח המאשימה הודיע כי נמסרה להם הודעה על מועד הדיון, התקבלה בקשת המאשימה להוצאת צווי הבאה נגדם, תוך קביעה כי יוכלו שלא להיעצר, אם יפקידו עירבון. כן נקבעה ישיבת תזכורת נוספת ביום 10.2.2022.

בדיון מיום 10.2.2022 לא התייצבו העדים, אך מאחר שבא-כוח המאשימה הודיע כי צו ההבאה בעניין האח בוצע וכי אשתו יודעת על הדיון, ניתנה לבקשת המאשימה החלטה שלפיה צווי ההבאה יחודשו וכן נקבעה ישיבת הוכחות ביום 29.3.2022. זמן קצר לאחר תום הדיון (לאחר שבא-כוח הנאשם עזב את האולם אך בא-כוח המאשימה נותר לצורך דיון אחר), התייצבו שני העדים. כאמור בהחלטה ממועד זה, מתורגמנית בית המשפט הסבירה לעדים, לבקשתי, כי עליהם להתייצב להעיד במועד שנקבע והם התחייבו להתייצב לדיון. לפיכך בוטל חידוש צווי ההבאה.

9. כעבור שבוע, ביום 17.2.2022 נמסרה לשופטים הודעת פרקליט מחוז ירושלים שלפיה השתלמות הפרקליטים השנתית תתקיים בימים 27-29 במרץ 2022. מתוך התחשבות בפרקליט המופיע, עוד במועד זה ניתנה ביוזמתי החלטה המורה לבא-כוח המאשימה להודיע אם הוא מבקש לדחות את ישיבת ההוכחות וכן הוא התבקש להודיע אם במקרה של דחייתה, הוא יוכל להודיע לעדי התביעה על השינוי במועד הדיון. ביום 18.2.2022 (יום חמישי) הוגשה בקשתו לדחיית שמיעת ההוכחות, תוך התעלמות מההחלטה מיום 17.2.2022. בקשה זו הועברה אל"י ביום 20.2.2022 (יום ראשון) ובהחלטה ממועד זה התבקש בא-כוח המאשימה להודיע כפי שנקבע בהחלטה הקודמת.

הודעת בא-כוח המאשימה הוגשה בחלוף שמונה ימים, ביום 28.2.2022. בהחלטה ממועד זה נקבע כי ישיבת ההוכחות תידחה ליום 10.4.2022 וכי על בא-כוח המאשימה להודיע על כך לעדי התביעה. בשל הגשת הודעת המאשימה רק במועד זה, מאחר שביום הדיונים שבוטל (29.3.2022) לא ניתן היה לקבוע דיונים שהפרקליטות צד להם, כבר לא ניתן היה לקבוע דיונים אחרים וכך בוזבז עוד יום דיונים שלא ניתן היה לנצל לשמיעת הליכים אחרים.

10. ביום 29.3.2022 - המועד שנקבע בתחילה לשמיעת הוכחות - התייצבו שני עדי התביעה. לאחר שמזכירות בית המשפט מסרה להם שהדיון נדחה, הם הגישו בקשה בכתב שבה הלינו על כך שכלל לא נאמר להם שהדיון נדחה וכי זו הפעם השלישית, לטענתם, שהדיון נדחה בעודם מתייצבים ואף נדרשים להפקיד כספים להבטחת התייצבותם. בהחלטה ממועד זה נאמר, כי המאשימה התחייבה להודיע לעדים על דחיית הדיון, ולכן שאלת חיוב המאשימה בתשלום הוצאות העדים תידון בדיון הקרוב.

ביום 6.4.2022 הוגשה בקשת בא-כוח הנאשם לדחיית ישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 10.4.2022 וזאת בשל הליכים אחרים אשר נקבעו לו למועד זה. בבקשה נאמר כי הבקשה מוגשת בהסכמת בא-כוח המאשימה שאף הסכים להמיר את הדיון בישיבת תזכורת. בהחלטה ממועד זה נקבע כי לא ניתן לבקש לבטל ישיבת ההוכחות שני ימי דיונים קודם למועד שנקבע וכי אף לא ניתן לבזבז את זמנם של העדים ושל בית המשפט בישיבת תזכורת נוספת.

עדי התביעה התייצבו גם לדיון שהתקיים ביום 10.4.2022, אך בפתח הדיון הודיע בא-כוח הנאשם כי אינו חש בטוב. בא-כוח המאשימה הסכים לדחיית הדיון ובעניין התייצבות העדים במועד שבוטל טען, כי לא ברור לו אי ההבנה שנוצר. עדי התביעה טענו, כי עד היום לא הוחזר להם הכסף שהפקיד אחד מהם וכן כי כבר התייצבו שלוש פעמים לשווא. בנסיבות אלו נקבע בהחלטה, כי אמנם לא ניתן לקיים את הדיון. עם זאת, במהלך הדיון סקרתי את השתלשלות ההליכים בהליך הנדון ואת בזבז הזמן השיפוטי שנגרם בשל כך. בנסיבות אלו הודעתי, כי לעת הזו לא ייקבע מועד חלופי, המאשימה התבקשה להודיע עד יום 2.5.2022 (הדיון התקיים סמוך לחג הפסח ומועד זה נקבע כשבוע לאחריו) כיצד היא מבקשת לנהוג בהליך הנדון. כמו כן, נפסקו הוצאות העדים ונקבע כי העירבון שהופקד יוחזר לעד.

11. ביום 2.5.2022 הוגשה בקשת המאשימה לקביעת ישיבת "תזכורת לתיאום מועד להמשך שמיעת הראיות בתיק" (לחלוטין לא ברור לשם מה נדרש בזבז זמן נוסף בישיבת תזכורת לשם קביעת מועד דיון שכידוע, תמיד נעשה בכתב. זאת בשונה מתזכורת שנועדה לבחון את התייצבותם הפיזית של העדים. עוד פחות ברור מדוע בניגוד לנהוג ולמקובל, לא צורפה רשימת מועדים המתאימים לבא-כוח הצדדים).

בשלב הזה יומני כבר היה מלא עד פגרת הקיץ ומאחר שמדובר בתיק שנפתח למעלה משנה קודם לכן, החלטתי להמתין לראות, שמא יתפנה מועד ביומני. לאחר שבוטל דיון בהליך אחר שהיה קבוע ליום 7.7.2022, ניתנה ביום 8.5.2022 החלטה הקובעת כי ההוכחות ישמעו במועד זה (7.7.2022). בהחלטה נאמר בהבלטה, כי על באי-כוח הצדדים "לוודא את התייצבות כל העדים מטעמם ואת היערכותם לסיום הדיון בשעה מאוחרת". על-פי נתוני מערכת 'נט המשפט', ההחלטה הומצאה אל באי-כוח שני הצדדים במועד זה ושניהם אף צפו בה במועד זה. למרות זאת, רק בחלוף שבוע, ביום 15.5.2022 ביקש בא-כוח הנאשם לשנות את מועד ישיבת ההוכחות שנקבעה, בשל דיונים אחרים שקבועים לו לאותו יום.

בהחלטה ממועד זה הבהרתי שאין באפשרותי להציע מועד חלופי, ולכן לא ניתן לשנות את מועד הדיון. חשוב להדגיש, כי מדובר בהחלטה שגרתית שמאות או אלפי החלטות כמוה נותנים שופטים תדיר בכל הערכאות. בתגובה לכך, הגיש בא-כוח הנאשם ביום 17.5.2022 בקשה לקביעת הדיון במהלך הפגרה או לשחרר אותו מייצוג הנאשם. בהחלטה מאותו יום הובהר כי אין אפשרות לשמיעת ההוכחות במהלך הפגרה בין השאר, לנוכח התנגדותה העקבית של הפרקליטות לשמיעת דיונים שאינם דחופים בפגרה. בעניין הבקשה לשחרור מייצוג, התבקשה תגובת המאשימה. באותו יום הצטרפה הסנגוריה הציבורית לבקשה, אך נקבע כי החלטה תינתן לאחר שתוגש עמדת המאשימה.

12. בחלוף תשעה ימים, ביום 26.5.2022, הודיע בא-כוח המאשימה על **התנגדות** לקביעת הדיון בפגרה, מאחר שלטענתו, אין כל דחיפות בשמיעת ההליך הנדון. בעניין הבקשה לשחרור מייצוג הודיע את עמדתו התמוהה, כי המאשימה "מותירה... את ההחלטה לשיקול דעת בית המשפט".

הודעתו של בא-כוח המאשימה, הנוקטת עמדה תמוהה שאינה מקובלת בנסיבות דומות, המתנערת מתפקיד המאשימה ומאחריותה לניהול ההליך, זכתה לביקורת בהחלטתי מאותו יום (26.5.2022). לאחר תיאור השתלשלות הדברים, הופנה בא-כוח המאשימה אל הוראת סעיף 17א בחוק סדר הדין הפלילי, בכל הנוגע לסוגיית שחרור סניגור מייצוג וכן להלכה הידועה הקובעת את הכלל שלפיו רק במקרים חריגים ישוחרר סניגור מייצוג נאשם (בג"ץ 4689/94 עו"ד דן **אבי יצחק נ' השופט ד"ר יעקב צמח**, פ"ד מח(5) 70 (1995)). בהתאם לכך, התבקשה תגובה עניינית של המאשימה, שאם לא כן, ייחשב הדבר לבקשה למחיקת ההליך.

ביום 30.5.2022 הוגשה הודעת המאשימה (עו"ד ליזו אבקסיס-וולפוס, ממונה וראש צוות). חלק מתוכנה לא היה ברור, אך מכל מקום ביקשה כי בהיעדר דחיפות, ישיבת ההוכחות תיקבע לאחר הפגרה, או ביום 7.7.2022, כפי שנקבע. בהחלטה ממועד זה נקבע כי "לעת הזו אין באפשרותי להציע מועד חלופי ולפיכך ישיבת ההוכחות תתקיים במועד שנקבע". עם זאת הודגש, כי "אם יחול שינוי ביומני והדבר יתאפשר, תישלח הודעה לצדדים".

ואכן, ביום 12.6.2022, **ברגע שהתפנה מועד ביומני**, ניתנה החלטה שלפיה "**בעקבות שינוי שחל ביומני, המאפשר את הקדמת ישיבת ההוכחות, הדיון יוקדם ליום 3.7.2022 בשעה 9:00... על באי-כוח הצדדים לוודא את התייצבות כל העדים מטעמם...**".

לא זכור לי עוד תיק שבו - בעטיים של באי-כוח הצדדים - הוקדש זמן כה רב ויקר לנושא קביעת מועדי הדיון. כך בכלל ועל אחת כמה לגבי הליך פשוט הכולל שני עדי תביעה בלבד. לתומי קיוויתי שבכך שהסתיימה סאגת קביעת מועדי הדיון ובזבזו הזמן הרב הכרוך בכך.

13. ביום 3.7.2022 סמוך לשעה 9:30 (חצי שעה לאחר שעת הדיון שנקבעה), הודיע בא-כוח המאשימה, עו"ד אילן אקוקה, כי הוא חושב ששני עדי התביעה לא יתייצבו. לדבריו, הם התייצבו בעבר, הוזמנו במסירה אישית ואף חתמו על אישור המסירה ביום 22.6.2022, אך ניסיון שנעשה בבוקר הדיון ליצור אתם קשר טלפוני לא הצליח ולפיכך ביקש שיוצא נגדם צווי הבאה.

בתגובה לכך אמר בא-כוח הנאשם את הדברים הבאים (עמ' 19, שורות 24-29):

"לעניין הבקשה של חברי, בשם הנאשם אני אומר, הנאשם מגיע והגיע כל הזמן לדיונים. הוא רוצה לסיים את התיק הזה. נפגשתי עם חברי כמה פעמים ודיברנו על התיק הזה, הנאשם רוצה לסיים את עניינו בבית המשפט. אבקש למחוק את כתב האישום ולזכות את הנאשם.

הוגש תיק מוצגים מוסכם, כל מה שכיוונו זה לשמוע שני עדים, שלטענת הנאשם הם עדים שקרנים. ניסינו לייעל את ההליך הזה כמה שאפשר, ולבוא כל הזמן לבית משפט פעם אחר פעם, זה בזבז זמן.

אני מחויב לנאשם, ואני מודה לחברי על כל היחס החברי שגילה כלפיי באופן אישי כשהייתי חולה".

בא-כוח המאשימה ביקש לדחות את הבקשה למחיקת כתב האישום. לטענתו, מדובר בכתב אישום חמור שיש לברר אותו בבית המשפט. לטענתו, בשל התייצבות העדים לדיונים קודמים, לא ניתן היה לצפות את אי התייצבותם ולטענתו, ראוי לתת למאשימה הזדמנות נוספת.

במענה לשאלות בית המשפט השיב בא-כוח המאשימה (יותר מפעם אחת), "זה נכון שלא דיברתי עם העדים בכלל לקראת הדיון היום וגם לא ניסיתי להתקשר אליהם לוודא שהם באים, רק הבוקר כשראיתי שהם לא הגיעו אני התקשרתי אליהם" (עמ' 20, שורות 19-20).

במלים פשוטות, למרות שפעם אחר פעם נקבע כי על בא-כוח המאשימה לוודא את התייצבות העדים, הדבר לא נעשה. מיותר לומר, כי אף אלמלא היה נקבע כי יש לוודא את התייצבותם, יש לעשות זאת, להזכיר לעדים את מועד הדיון ולוודא שלא יבזבז שוב זמנו היקר של בית המשפט. חשוב להזכיר, כי אין מדובר בזמני הפרטי, אלא בזמנו של הציבור. כפי שהדגיש בית המשפט העליון פעמים רבות בהקשרים רבים שונים ומגוונים, "הכול חייבים בכיבוד זמנו של בית המשפט... הזמן השיפוטי הינו משאב מוגבל והוא שייך לא רק לכל אחד ואחד מבעלי הדין, אלא גם לציבור בכללותו" (רע"א 6905/11 גולדנברג נ' רובנר (31.12.2012), הנשיאה מ' נאור, פסקה 20).

דין והחלטה

14. ההלכה בעניין השאלה אם נאשם יזוכה בשל אי התייצבות עדי התביעה, נקבעה לפני כשישים שנה בע"פ 19/64 **היועץ המשפטי לממשלה נ' ביהם**, פ"ד יח(1), 468 (1964) (כבוד השופט צ' ברנזון, עמ' 471) (להלן - **עניין ביהם**), לאמור.

"טובת הכלל דורשת שאדם שהועמד לדין יבורר משפטו ויוצא פסק-דין לגופו של ענין על-סמך הראיות החוקיות שבידי בעלי-הדין ושהם מבקשים להביאן בפני בית-המשפט בדרך הנאותה, ואין לך עיוות-דין גדול מזה כלפי הציבור מאשר זיכוי של אדם העומד לדין רק בשל כך שעד שהוזמן למשפט בדרך הקבועה בחוק וההזמנה נמסרה לו כדין והוא משום מה לא הופיע במועד שהוזמן אליו.

במקרה דנן, עשתה התביעה כל אשר לאל ידה כדי שהעד יבוא להעיד ואי-הופעתו לא נגרמה בשל רשלנות או חוסר מעש כלשהם מצדה" (ההדגשה אינה במקור).

הלכה זו, כמובן, עומדת על כנה (ראו עוד על הלכה זו, בין השאר: ע"פ 247/87 **מדינת ישראל נ' אלנסאסרה**, פ"ד מא(4) 783 (1987), כבוד השופטים מ' בייסקי, ש' לוי ו' ג' בך; ער"מ 1239/08 **עיריית רהט נ' אלהוזייל** (3.4.2008), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקאות ה(1)-(2); רע"פ 1089/10 **בן טוב נ' מדינת ישראל** (21.2.2010), כבוד השופט א' לוי, פסקה 2; עפ"ת (מחוזי ירושלים) 56621-10-13 **מדינת ישראל נ' דוויק** (25.12.2013), כבוד השופטים נ' בן אור, ר' יונגרד ור' יעקובי. כן ראו את הפסיקה הנזכרת בפסקי-דין אלו).

15. **בניגוד להאשמות השווא שמי מטעם המאשימה הפיץ כלפיי, אין צריך לומר כי חזקה כי הלכה זו (שבשום שלב המאשימה לא הפנתה אליה), ידועה לי היטב והיא נר לרגליי. כך פעלתי עד כה בהליך הנדון וכך אני פועלת תמיד, חרף מחדלי המאשימה המתרחשים בלא מעט הליכים בכל הנוגע לנושא הזמנת עדים.**

בהתאם להלכה זו וכאמור, **נאשם לא יזוכה רק מחמת אי התייצבות עד תביעה, אך זאת, כפי שהודגש בעניין ביהם, בהנחה שהמאשימה "עשתה... כל אשר לאל ידה כדי שהעד יבוא להעיד ואי-הופעתו לא נגרמה בשל רשלנות או חוסר מעש כלשהם מצדה"** (ראו עוד בפסיקה הנזכרת).

בענייננו לא ניתן לומר כי לא היה מחדל מצד בא-כוח המאשימה, כי לא התרשל או כי עשה כל אשר לאל ידו להבאת העדים. למרות החלטות חוזרות, הקובעות כי על המאשימה לוודא את התייצבות העדים מטעמה - חובה החלה עליה גם בהיעדר החלטה כזו - אמר בא-כוח המאשימה במפורש **"זה נכון שלא דיברתי עם העדים בכלל לקראת הדיון היום וגם לא ניסיתי להתקשר אליהם לוודא שהם באים, רק הבוקר כשראיתי שהם לא הגיעו אני התקשרתי אליהם"**.

16. נזכיר כי כל הראיות בהליך זה הוגשו זה מכבר במסגרת תיק המוצגים וכי נותר לשמוע רק את עדויותיהם של שני העדים, שהמאשימה **כשלה** בהבאתם. מדובר בתיק פשוט ששמיעתו אמורה הייתה להיות קצרה. אכן, לנוכח הראיות שהוגשו לעיוני, לא ניתן לשלול את טענותיה של ההגנה בדבר קשייה הראייתיים של המאשימה, אך איני יכולה לקבוע דבר כל עוד לא שמעתי את העדים. בנסיבות אלו, ייקבע מועד הוכחות נוסף לאחר הפגרה, אך מובהר למאשימה כי אם העדים לא יתייצבו ולא יהיה בידיה להראות כי "**עשתה כל אשר לאל ידה**" לשם התייצבותם, לא יהיה מנוס מביטול כתב האישום בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון.

17. כבר בתום הדיון (אתמול) הובהר כי בכוונתי לקבוע מועד דיון נוסף לאחר הפגרה (ולשם כך בא-כוח הנאשם מסר, לבקשתי, רשימת מועדים המתאימים ליומנו). עם זאת, מאחר שעליי לשריין מועדים לשמיעת שני תיקים רחבי היקף במיוחד (המכונים "מגה תיקים", הגדול מהשניים אינו של פרקליטות מחוז ירושלים)), אוכל לקבוע את מועדי ההוכחות רק במהלך הפגרה.

עד יום 20.7.2022 יעדכן בא-כוח הנאשם את המועדים המתאימים ליומנו.

18. **הערה בשולי ההחלטה:** במהלך הדיון (אתמול) הזכרתי את העובדה שמשום מה בחר מי שבחר או בחרה מי שבחרה מטעם הפרקליטות להשתמש בהליך זה כמכשיר לנגח אותי, לפגוע בי, להשחיר את פניי ולהלבינם ברבים באמצעות התקשורת וכי הדבר נעשה לפני מספר ימים, סמוך לדיון (גם אם לא נמצא בהליך זה כל דבר חריג או אחר שהצדיק זאת). הדבר נמשך גם מיד לאחר הדיון שהתקיים אתמול, בהעברת קטע סלקטיבי מתוך פרוטוקול הדיון אל אותו גורם בתקשורת (מאחר שהפרוטוקול טרם נחתם, בשל הכוונה לתת את ההחלטה בסופו, כנהוג, אין דרך לצפות בו במערכת 'נט המשפט' ואף לא הייתה כל דרך אחרת שהפרוטוקול יגיע אליו).

קשה להשתחרר מהרושם היחיד והעצוב מאד שהתקבל מהפרסום שנעשה ביוזמת מי מהפרקליטות, מתוכנו המסלף את העובדות והמנותק מהן (תוך הטעייה חמורה של אותו גורם תקשורת ותוך הכשלת עבודתו העיתונאית), מכריכת הדברים עם אירוע אחר שאף אותו הציגה אותו גורם מהפרקליטות בצורה מסולפת החוטאת לאמת, אך ורק מתוך רצון לפגוע בי (תוך הפיכת משפט חסר חשיבות שהוזכר בדרך אגב בהחלטה שניתנה באותו הליך, שעסקה **בסוגיה משפטית**, לנושא העיקרי שלא נדון בה, ותוך סילוף עובדות מהותיות בכל הנוגע לניהול אותו הליך ובהן הסיבה לאופן סיומו). רושם עצוב זה הוא כי במקום לנהל הליך משפטי **בהגינות** בבית המשפט, מנהלת מי מהפרקליטות (הפלילית) מסע מרושע נגד השופטת, תוך פגיעה מכוונת וקשה בה, בזירה שבה אין לה אפשרות להתגונן, להציג את העובדות הנכונות ולהגן על שמה הטוב, שעליו עמלה שנים רבות.

כשבע-עשרה שנה עבדתי בפרקליטות (פרקליטות מחוז ירושלים ופרקליטות המדינה), מעולם לא עלה בדעתי להפר את האיסור לדבר עם עיתונאים, שלא באמצעות מערך הדוברות. אין צריך לומר שכך גם בתפקידי השיפוטי. בוודאי שמעולם לא עלה בדעתי לפגוע בשופטים, להשפיל אותם, לסלף עובדות לגביהם ולפעול כדי להרע להם, גם אם חלקתי עליהם. מעולם גם לא פעלתי במכוון להלבין פני אדם, בוודאי שלא כלפי מי שממלא את תפקידו בנאמנות כדיון. גם הפעם לא אפגע במי שבחרה מטעמיה (שבאמת אינם ידועים לי) לפעול במכוון כדי לפגוע בי ובשמי ולהרע לי. אהיה עם "**הנעלבים ואינם עולבים**" (תלמוד בבלי, שבת פח עמ' ב). משחר ילדותי חונכתי כי "**כל המלבין פני חברו ברבים**

כאילו שופך דמים (שם, בבא מציעא נח עמ' ב). ערך זה נעלה יותר מכל תיק שהפרקליטות מנהלת בשם מדינת ישראל - ולא בשם פרקליט או פרקליטה זה או אחר - בבית המשפט.

המזכירות תמציא את ההחלטה אל באי-כוח הצדדים, אל פרקליט מחוז ירושלים (פלילי), עו"ד דני ויטמן, באופן אישי, ואל נשיא בית משפט זה, כבוד השופט א' פרקש.

ניתנה היום, ה' בתמוז ה'תשפ"ב, 4 ביולי 2022, בהיעדר הצדדים.

תמר בר-אשר,
שופטת